

С а д р ж а ј:

Миладин Шеварлић - [Антиквар](#)

Миладин Шеварлић, којег год жанра да се подухвати, заподева чуда и поборе. Радња драме *Антиквар* дешава се, како вели писац „у Београду, на Балкану, на размеђи епоха, у предаху између ратова“. У салону куће предузетника Његоша Мићуновића, у минималистичкој сценографији, набијено је све што се збило, што се збива и што ће се збивати на Балкану у предаху између ратова. Ако је то предах. Грамзивост мушких припадника чланова породице Мићуновића из Црне Горе, која се до економског успона и мале пословне империје уздигла на ратном профитерству деведесетих и поратном суровом демократском израбљивању државе, од ратних криминогених послова, шверца и пљачке, преко „легално“ намештених тендера и уносног вишекратног асфалтирања локалних путева, које доноси енормну добит, све до подизања резиденције – тврђаве на Дедињу. Путеви су локални, али је беда универзална. И вечна. Све поре српског друштва су корумпиране, и сви његови сегменти затровани. „Академик“ Лазица, приучени сељачки филозоф, представник корумпиране интелигенције. Петрија

Мићуновић Пепа, покондирена тиква 21. века, купује домаће иконе са Косова и из Босне, плаћене крвљу и људском несрећом, како би се духовно оплеменила и адекватно, европејски опремила резиденцију на Дедињу... [>>> види](#)

[поговор](#)

Стојан Срдић - [Гето](#)

Јунаци Срдићеве драме *Гето* су бекетовски јунаци, „богу подобни“ и никоме потребни, самовољни отпадници од уобичајеног поретка и удобности тзв. грађанског живота. Један другог прекоревају због смрада и недостојног живота, заборављајући да су се добровољно одметнули из света оних који живе тзв. обични грађански живот. Свако има своје разлоге за одметање у измећаре, које другима не казује, али до којих ћемо, свеједно, допрети до краја драме. Бестидни, лукави и грабљиви, они су истовремено и тужни и несрећни. Живе мимо света, поред контејнера, у својој бесмртној беди. У дијалозима Баће, Мацоле и Дајке, као и у Ораторовим монолозима, све пршти од завидљивости, пакости и злобе. И од несреће, од које нема лека. Као ни од живота. Драматуршка техника Стојана Срдића чини ове јунаке пластичним и уверљивим. Цео комад је метафора. Сакупљачи секундарних сировина смо сви ми, сугерише Оратор, који ходамо под капом небеском. У Срдићевој драми, то су они који су се одрекли

дехуманизованог живота, који живе тзв. нормални људи, сиромашни духом. Међу бескућницима су се обрели не само поражени и понижени, већ и кротки, истинољубиви, правдољупци, миротворци, људи чиста срца, прогнани правде ради. И они други, поганци, измећари, бескућници, џукеле, изопаченици. Сви они, међутим, у том свету имају одређене етичке принципе у које спада пре свега слободна воља сваког човека да сам одлучује о својој судбини...

[>>> види поговор](#)

Ана Бујић - [Временска прогноза за Аулиду](#)

Чему данас, у 21. веку, свет грчког предања и античке епопеје? Одговор нам, можда, може дати сама грчка трагедија. Као живот сам, као рођење и смрт, као непрекидна флукуација облика и значења, грчка драма претрајава своје, па и наше време. Или, речима Мирона Флашара: „Свет старог грчког предања, свет је реалистичан и песимистичан. На његовим границама стоји, за човека, мрак напречац, смрт зимогрозна; као и у схематизованим описима погибија хомерских јунака. Образац јуначког живота, велик у подвигу, постојан у храбрости, заоквирен је загушним појасом смрти.“ (Мирон Флашар, *О грађи и јединству Илијаде*, одломак)

Драме Ане Бујић, *Оснивач* и *Временска прогноза за Аулиду*, показују колико су вредности и трагедије старих Грка вечне. Колико су ратови на Балкану идентични

ратовању под Тројом, и колико су сви ти ратови само одблесци једног истог, вечитог рата, који се стално обнавља и распирује међу људима и боговима. На Балкану, под Тројом, и другде.

Аулида, лука у Беотији, славно је место на коме су састале ахејске војне старешине учи похода на Троју. Сама драма се заснива на познатом античком предању о томе да је Агамемнон у лову убио свету кошту и тиме расрдио богињу Артемиду која је, преко врача Калханта, због краљеве дрскости, затражила жртвовање његове кћери Ифигеније, како би допустила повољан ветар за ахејски поход на Троју... [>>>](#)
[види поговор](#)

Стамен Миловановић - [Не плачи, Петра](#)

За драму *Не плачи, Петра* Стамен Миловановић је добио награду „Драгојло Дудић“ 1999. године. Дrame *Повратак* и *Не плачи, Петра* штампане су у издавачком предузећу „Кадињача“ у Ужицу 1999. године. Драма Стамена Миловановића пропитује историјске догађаје Првог светског рата и арбанашку голготу из једне микроперспективе, са основном мишљу која се проблематизује у драми: каква је судбина жене у свету мушких послова, ратова и погибија. У узвишеном, трагичном тренутку у коме треба да се одрекну части како би спасле своје мужеве, и малаксале српске војнике, или да се одрекну мужева и сачувају женско и људско достојанство, у коме су

свеједно на губитку, жене показују сву величанствену снагу и истрајност у живљењу живота и трпљењу неотрпивога, исконску снагу мајке да остави иза себе пород, и жене да сачува породицу и по цену да је изгуби, подсећа на дилему која се среће у нашој епској поезији.

Миличина тужбалица за животом и неоствареном судбином срећно удате жене и мајке истовремено је и њена химна женској жилавој укоренености и везаности за живот у драми Стамена Миловановића. Жена, суочена са ништавилем смрти и непостојања, не одустаје. Животне вредности које она поштује и којих се придржава веће су од свих вредности којих се одрекла и које је прихватила. Веће су и од ње саме. Мушкарци се упорно боре за жену коју воле. Заслужују је својом љубављу и један и други... [>>> види поговор](#)

Бошко Сувајић - [Поговор](#)

-- о о О о о --

Едиција Савремена српска драма КЊИГА 49

Издавачи: УДРУЖЕЊЕ ДРАМСКИХ ПИСАЦА СРБИЈЕ 11000 Београд, Господар Јевремова 19; ПОЗОРИШТЕ “МОДЕРНА ГАРАЖА”, Београд, Мајке Јевросиме 30

www.drama.org.rs

udps@beotel.rs

За издаваче: Миладин Шеварлић и Братислав Петковић

Одговорни уредник, Миладин Шеварлић

Главни уредник, Момчило Ковачевић

Извршни уредник, Недељко Бодирога

Редакција: Миладин Шеварлић, Бошко Сувајџић, Снежана Кутрички, др Едуард Дајч,

Радомир Путник, Александар Ћаја

Коректура: Редакција

Ликовно и техничко решење, Ново Чогурић

Припрема за штампу, Светозар Станкић

ISBN 978–86–85501–40–1

Штампа и повез:

“ГРАФОРЕКЛАМ”, Параћин

Штампање завршено новембра 2012.

Тираж: 300 примерака